

FRANK BARTOS

— český právník —

Přestěhoval svou advokátní kancelář do budovy dotějš banky, kde dřív byla kancelář soudce Hastingsse, a kde krajním jako obyčejně ochotně poslouží.

J. F. SPIRK,
JEDNATEL

pozemkový,
pojišťující
a přeplavní.
WILBER, NEB.

Vzpomenete si někdy

na známého nebo příbuzného ve staré vlasti, který vám své doby vypomohl dobrou radou, skutkem nebo peněží a nalezá se nyní v trdných poměrech, kdy vám se dobře vede? Jestli ano, nezapomeňte, že zasilky peněz do Čech spolehlivě a levně vám obstará a sprostředkuje

JAN F. ŠPIRK

notář a pozemkový jednatel,

WILBER, NEB.

Severovy léky.

**Severův
Balsám
pro plíce,**

jistý lék proti

kašlu, nastuzení, chraptivosti, zánětu průdušek a plic, chřipce, záškrtu, bolestem v krku a všem chorobám plic.

Cena 25 a 50 centů.

**Severův
Olej sv.
Gotharda**

vždy uleví bolesti, revmatismus, neuralgii, otoky, vřiknutí, dnu, přemožení a všechny záněty.

Cena 50 centů.

**Severův
Krvečistitel**

vyčistí všechny krevní a kožní nemoci, krvice, vředy, nádory, rži, slaný tok, zvětšené žlázy a všechny syfilistické nemoci.

CENA \$1.00.

**Severův
životní
Balsám**

upravuje zažívání, povzbuzuje chuť k jídlu, přemáhá zácpu, bolesti hlavy a všechny slabosti. Hodí se zvláště pro lidi staré a slabé.

Cena 75 centů.

**Severův
Silitel
ledvin a jater**

přivádí tyto orgány k pravidelné práci, léčí překrvení, krvavé močení, písek, řezavku, zánět ledvin, žloutenku a katarrh měchýře.

Cena 75c a \$1.25.

W. F. SEVERA
CEDAR RAPIDS, IOWA.

“Glueck auf!”

Dolovačská humoreska. Napsal
J. A. Hospodský.

(Pokračování.)

V zahradě u Maxu bylo v ten večer neobyčejně veselo.

Společnost našich tří hrdinů se usadila k osamělému stolu, Maxa přinesl pivo a Zeman jako vždy ten nejmoudřejší z nich — on takto zrovna nejmoudřejší nebyl, ale to dělá od jakživa více lidí, kteří myslí, že jsou ve všem chytřejší než jejich bližní a proto to u Zemana nebylo nic nového — spustil:

“Poslouchejte, kamarádi, já myslím, že by to za to stálo, abychom učinili pokus s hledáním uhlí na Voříšku. Já myslím, že ten sen tuhle Šilky a jeho ženy a potom to významné a tajemné světlo — to všecko musí něco být. A víte co nás očekává, podaří-li se nám to? Do smrti nejdleší my naši potomci budem nosit zlaté límece na kabátech se skříženými kladivý a takovou též čepici. A boháč z nás budou nevyrovnatelní, celé město bude se nám klanět a než uplyne rok, budou zde stavět továrny, dráhy, hutě atd. a o to všecko budem mít my zásluhu. Že v našem okolí musí uhlí být, to už říkali a tvrdili naši předkové a na Voříšku že krajina pro to jako stvoření.”

“To já říkám od doby, co jsem se vrátil z Grácu a Lajbachu, kde jsem viděl nejen uhelné, ale i zlaté a stříbrné šachty,” vpádl krejčí, lže do sebe pivo jako do holinky.

“Nu, to by bylo dobře, ale aby jsme to uhlí dostali na světlo boží, musíme mít peníze a ty nám nepošlou ani z Grácu ani z Lajbachu,” dobíral si opět švec.

“Nu tolik, co do začátku potřebujem, seženeme vždycky. Ostatně vždyť nástroje máme. Dva okovy, rumpál a provaz přece zůstaly od dolování na Hürce — nu ty, Šilko, kde pak to je, tys to přece z Hárky odvez, ne?”

“To je zatracená lež — já že to odvez?” a krejčí vyskočil jako jelen na nohy. “Což nevíš, že jsi to prodal Benešovi na studnu a že já mu jen pomáhal to nakládat?”

“To je dobře, ale Beneš mi řekl, že ti dal peníze a tys dosud ani mně ani tuhle Márovi nic nedal,” řekl Zeman chladně.

“A to je zase lež, já povídám...”

“A já povídám, abys nekřičel a seš si křapando, což nevidíš, že sem lidé čumí?”

“Ať čumí, já to na sobě nenechám. Mně Beneš žádné peníze nedal. Všecko, co mně dal, byl nějaký záhon pod brambory a zelí, ale to mně dal kus tak mízerný, že se mi tam nic neuvedlo.”

“Nu tak vidíš, jaký jseš křapanda. Teď si sedni a poslouchej. Koupíme tedy rumpál, provaz a okovy nové, najmeme tři lidi do práce a jeden z nás bude každý den držet dozor. To vše spraví prozatím 100 zl. od každého; já je dám.”

Leč tu oběma soudruhům Zemana došla nějak řeč. Švec přestal vtípkovat a krejčí zapomenuv na Lajbach i Grác vstrčil ruce do kapes svého svrchníku a hleděl k hvězdnatému nebi.

Pernikář hleděl z jednoho na druhého. “Nu, což vy myslíte, že vám to někdo dá zadarmo, nebo že bude kdo zadarmo dělat?” prohodil konečně.

“Nu, já je také seženu,” hlásil se švec a obrátil se ku krejčímu prohodil: “Tobě by přece mohla ještě půjčit maminka. Tys jí ovšem hodně stál v tom Grácu a Lajbachu, ale ona na to už nejspíš zapomněla.”

Krejčí změřil Máru pohledem, jakoby ho chtěl na jedno otevření huby polknout, ale věda, že by natahoval hodiny jeho jizlivosti, obrátil se k perníkáři a pravil:

“I já seženu peníze a každý se podívá, čeho dokážem. Než uplyne měsíc, bude se rozlehat po celé krajině naše sláva a jedním jediným pozdravem bude tu havířské a jak se to také lůdně sluší a patří německé pozdravení ‘Glueck auf!’ A víte co je to ‘Glueck auf!’? Nevíte, toť se rozumí, protože žádný z vás nebyl v Grácu ani Lajbachu a proto neumí německy. Ale já, který jsem tam byl a německy umím, tedy vám to povím. ‘Glueck auf!’ je — nu, je to — je to holt ‘Glueck auf!’”

“Nu vidíš, tohle by nerekli němý za nic na světě. Je to vidět, že tvá matka těch několik stovek za tebou do toho Grácu a Lajbachu darmo neposlala,” rýpl ho opět švec.